

ČÍSLO I.

© 2011 TURISTICKÝ ODDĚL TOMPAS VLCI TECHNICKÉ ŘEŠENÍ A DESIGN TOM

Mohykáni

Mohykáni si sami říkali „Muhhekunneuw“ - "Lidé veliké řeky." Tenhle název byl pro Holanďany příliš složitý, proto jim začali říkat „Manhigan“ a z toho vznikl dnešní Mohykán. Manhigan je mohykánský výraz pro vlka, který patřil mezi jejich významný totem.

Kulturně se podobali Mohykáni mnoha jiným lesním kmenům v oblasti. Politicky se dělili do pěti podkmenů žijících ve čtyřiceti vesnicích. Vesnice byly řízeny dědičnými sačemy, které ale do úřadu schvalovala rada náčelníku jednotlivých rodů. Mohykáni měli tři rody: Medvědy, Vlky a Želvy. Válečníci tvořili jakousi elitu národa. Rada sačemů se scházela k poradám ve vesnici Shodac, východně od dnešní Albany. Rozhodnutí rady bylo akceptováno celým kmenem. V době války převzal autoritu válečný náčelník, který mohl uplatňovat práva diktátora.

Vesnice stavěli Mohykáni na vyvýšených místech. Byly dobře opevněné a dosti velké. Zpravidla je tvořilo dvacet až třicet dlouhých domů. Kolem vesnic byla pole osazená kukuřicí, tykvemi a fazolemi. Ryby měli Mohykáni také velmi v oblibě. Maso si pořizovali lovem a v zimě se kmen rozděloval do různých loveckých tlup, ale jinak trávili zimní měsíce společně ve vesnicích. Mohykáni dokázali zpracovávat měď, kterou získávali od Velkých jezer. Vyráběli z nich ozdoby a hroty šípů. Když začali obchodovat s Holanďany, opustili své tradiční zbraně a rychle si osvojili pušky, se kterými se naučili dobře zacházet.

Lacrosse

Čejenští reprezentanti vstoupili do letošního Popcorn Cupu výhrou 3:1 nad domácími Obžibveji. O zisk tří bodů se svými góly zasloužili hráči Neznám Bolest, Rychlý Mokasín a Snídám Pribináčky, který proměnil šanci ještě v poslední minutě před koncem utkání. Na hřišti u Medvědího jezera silně pršelo a foukal nepříjemný vítr. A ten zřejmě výrazně v první půli pomohl Čejenům. Obžibveje sice byli dlouho lepší, ale po půlhodině se na pravé straně uvolnil čejenský útočník Rychlý Mokasín a míček překvapivou trajektorií zapadl za překvapeného brankáře Obě Ruce Levé. Obžibveje se však rychle vzpamatovali a ještě do poločasu srovnal po samostatné akci Rychlý Jako Blesk. Ofenzivní záložník utekl po levé straně a střelou téměř z nulového úhlu zaskočil gólmana Čejenu, který tento výpad ani v nejmenším nečekal. Poslední minutu před koncem pak výhru definitivně potvrdil střídající čejenský útočník Neznám Bolest, který tečoval Mokasínovu střelou po zahraném signálu při standardní situaci. V druhém utkání zvítězil tým Čerokiů nad Navahy 2:1 po dvou gólech, o které se tentokrát postaral Hbitý Hnát. Oba zápasy výrazně ovlivnilo nepříznivé počasí, kvůli kterému muselo být přerušeno utkání mezi ČER a NAV dokonce čtyřikrát.

Ranná historie popcornu

Popcorn je starý více než 5000 let a pochází z Ameriky. Speciální odrůda pukavé kukuřice byla pro různé kmeny indiánů důležitou součástí každodenní stravy. Její pukání nad ohněm působilo tak magicky, že indiáni popcornem uctívali své Bohy. Proč popcorn puká, indiáni zřejmě netušili. Indiáni jižní Ameriky používali popcorn i jako ozdobu obřadních čelenek, náhrdelníků a ornamentů na sochách svých Bohů, včetně Tlaloka, Boha deště, kukuřice a plodnosti.

Jedna indiánská legenda praví, že uvnitř každého zrníčka popcornu žili duchové. Tito duchové byli tišší a spokojeně si žili sami, ale rozzlobili se, když byly jejich domy zahřáty. Čím teplejší jejich domovy byly, tím více se zlobili a otrásali zrníčky až do chvíle, kdy bylo horko příliš velké. Nakonec prudce vyletěli ze svých domovů do vzduchu jako našťvaný závan páry.

Komix

Přepadení expresu

Panel 1: A steam train chugging through a landscape.

Panel 2: A group of men playing cards. One man says: "BÁSNÍKA, ZÍTRA BUDĚ MÍT VLAK CENU ZLATA. POJĚTE VNĚM PĚTAVĚLEJŮV KRÁL ROKFORD. CO TOMU ŘÍKÁŠ?" Another man replies: "V KARTÁCH, KPYŽ SE DÁMA S KLUKEM SEJDE, TO DOBRĚ ZNAMENÍ! JEN TŘEBA VŠEOBNO DOBRĚ PROMYSLET! VŽDYŽ ZLATO, NENÍ KAMENÍ!"

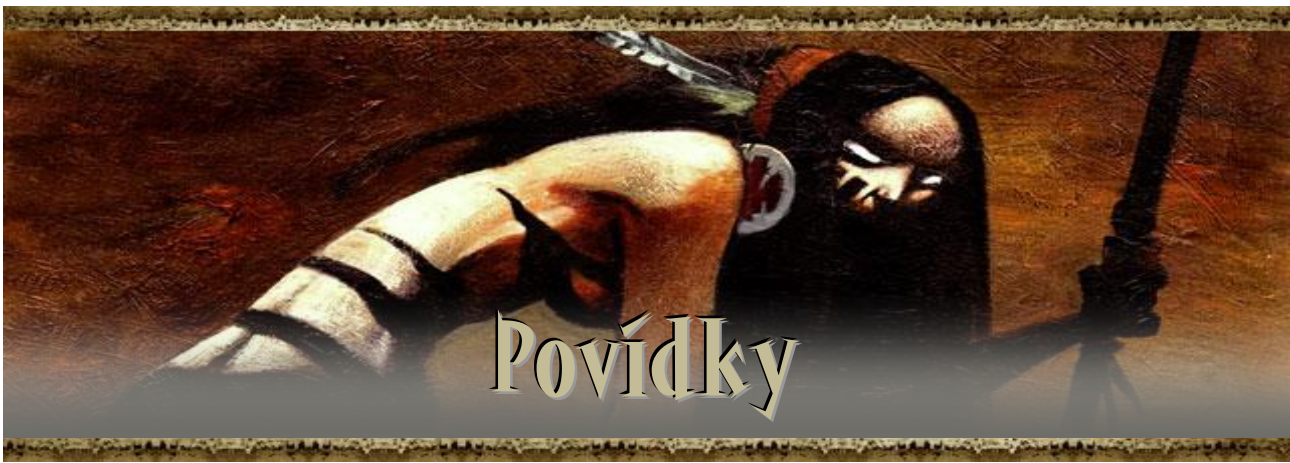
Panel 3: A man on a horse talking to another man. The man on the horse says: "STAŤ JENOM NĚKOLIK BALVANŮ NA KOLEJE A VLAK STOJÍ." The other man replies: "TROCHU SKÁLY A KOLEJ ZDÁVKA TO V HODNĚ MÍSTO PRO NÁS! TIJ SODOVÁME SE JAKO KŮSKA, KTEŘI SŮLA NA PŤAČKA."

Panel 4: A man in a top hat asks: "JESTLIPAK SE, MLADÝ MUŽI, JEŠTĚ PŘEPADÁVAJÍ VLAKY?" A woman replies: "KRASOTINKO, JENOM KDYŽ V NICH NĚKDO VEZE HODNĚ PENĚZ. CHI-CHI-CHI..."

Panel 5: A man on a horse says: "VLÁČEKŮM NÁM VEZE JMĚNÍ. BUDEM SE MÍT NĚKDO V RUKU." Another man replies: "ŽIVOT SE NÁM ZDELA ZMĚNÍ."

▶▶▶

Zvítězit nad strachem

Byl jednou jeden netopýr, která žil se svými rodiči a s mnoha dalšími netopýry ve velké tmavé jeskyni. Večer netopýři odlétali daleko do okolí, svištěli vzduchem, vydávali neslyšitelné zvuky a chytali mouchy.

Z toho měl malý netopýrek velkou radost, ale byl také zvědavý a netrpělivý. Chtěl vědět, jak to venku vypadá ve dne a za světla. Dospělí mu stále vysvětlovali, že to nevědí, protože slunce a den jsou největšími nepřáteli netopýrů, a když někdo vyletí, okamžitě zemře.

Malý netopýr tomu nechtěl uvěřit. Co když ve dne létají mnohem chutnější mouchy a komáři?

Možná, že se dají zažít úplně jiné věci! Během dne stále létal k východu jeskyně, ale nesnesl světlo, slunce ho příliš oslňovalo. Dostal strach a vrátil se zpátky do tmy. Slunce bylo jeho největším nepřítelem. Malý netopýr přemýšlel, jak by mohl slunce porazit. Vyprávěl to starým a prastarým netopýrům a prosil je o radu. Ale žádný z nich nevěděl. Potom zašel za mladými netopýry a burcoval je: „Pojďte porazit slunce!“ Oni však odpovídali: „Slunce neporazíme, je silnější než my!“

Musím se o to tedy pokusit sám, řekl si malý netopýr. Krátce předtím, než slunce zašlo a zesláblo, pokusil se na něj vychrtnout hodně vody, aby ho uhasil.

Ale následující den vyšlo slunce opět, hrdé a mocně jako dřív. Ostatní netopýři se malému netopýrovi vysmáli. Potom z hloubi jeskyně přitáhl úlomky ledu a mrštil je z tmavého východu jeskyně proti slunci.

Další den slunce zářilo stejně jasně jako všechny předchozí dny a malý netopýr sklidil opět posměch.

On se však nevzdával a zkusil to jinak, ale slunce uhasit nedokázal. Neodvažoval se vylétnout do světla, protože by mohl zemřít. Ale jeho touha být tam venku a spatřit svět ve dne, rozstla čím dál víc.

Když konečně pochopil, že slunce nemůže přemoci, zakřičel na ně: „Nemůžu tě uhasit, nedokážu tě porazit, ale nemusím se tě dál bát, protože už nemám strach zemřít!“

A vylétnul do světla. Netopýři se plni strachu tlačili kolem okraje jeskyně, protože si všichni mysleli, že malý netopýrek zemře. Ale nestalo se tak. Celý den létal ve stínu stromů a byl šťastný, protože porazil svého největšího nepřítele – vlastní strach.

Jak se stvořila země

V oné době byl svět jen nekonečnou vodní plochou, skrývající podzemní svět, v němž žili všichni živí tvorové. Vládla tam hluboká tma a bledý svit několika pochodní z orlích per neumožňoval téměř nic rozeznat. Všechno tvorstvo, od lidí a zvířat až po kameny a stromy, začalo o celé situaci rokovat. Jedni měli tmou rádi, jiní ji nenáviděli a domnívali se, že je třeba co nejdříve stvořit den. Zdálo se však, že je nemožné, aby se dohodli, a proto někdo navrhl, aby jejich spor rozhodla hra. Pomocí dutého stébélka bylo třeba v temnotě spatřit pučící lístek.

Začalo první kolo. Zastánkyním světla, strace a křepelce, se podařilo díky jejich ostrému zraku pupenec spatřit. Všichni, kdož noc nenáviděli, vyrazili radostný pokřik. Ihned nato vyšla jitřenka. Černý medvěd, celý rozzlobený, utíkal skrýt se do tmy. Příznivci světla vyhráli ještě druhé kolo.

Východ znachovatěl a také hnědý medvěd prchal pryč. Po třetím kole se puma ukryla ve své jeskyni. Po výhře ve čtvrtém kole vyšlo slunce a sova střelhitě zmizela.

Rodící se světlo všem ukázalo, že nad nimi existuje jiný svět: probleskoval dírou ve stropě. Aby se k němu dostali, rozhodli se postavit na každé světové straně malý pahorek. Každý z nich osázeli stromy a keři. Ihned po skončení prací začaly pahorky růst. Staly se z nich kopce, pak vrchy, a nakonec vysoké hory. Jednoho dne vystoupila dvě malá děvčátka až na vrchol jedné ze čtyř hor. V té chvíli hory přestaly okamžitě růst. Vrchol hory, na kterou vystoupila, však stále nedosahoval ke světu nahoře, a ten zůstal i nadále nedosažitelný. Lidé se tedy pokusili postavit žebříky z umně spletených orlích per. Ta však nebyla dostatečně pevná a pod tíží tvorů se sesula. Tu nabídli bizoni své rohy, které byly v té době ještě úplně rovné. Z nich pak udělali žebříky, po nichž mohly všechny živoucí bytosti vylézt až k otvoru, který je odděloval od jiného světa. Pod jejich tíhou se však roh bizonů prohnuly, a proto jsou dodnes zakřivené.

Poté pavučinovými vlákny pevně spoutali slunce a měsíc a vypustili je do světa nahoře. Ukázalo se, že dosud neznámý svět je celý pokryt vodami. Byly rozpoutány čtyři silné bouře a ty svou silou rozdělily vodstva na čtyři oceány pokrývající svět. Pak se bouře vrátily otvorem nazpět dolů, kde je čekalo ostatní tvorstvo.

Zvědavý tchoř vystrčil nos a vydal se do nového světa. Jeho tlapy se bořily do rozmočené půdy, vyšel ven příliš brzo, a tak je měl najednou celé černé. A má je takové dodnes, stejně jako jezevec, který byl zrovna tak nerozumný jako on. Oba živočichy muselo stáhnout zpět tornádo. Tu se vydal napříč bahnem pevným krokem bobr. V jedné z velkých louží, které tu zbyly, si začal stavět hráz a shromažďovat vodu do jednoho místa. Protože se stále nevracel, počalo se o něj tornádo strachovat. Vydalo se ho tedy hledat a po krátké chvíli jej spatřilo: „Cos dělal?“ zeptalo se. Bobr odpověděl: „Jezero, abychom měli všichni kde uhasit žízeň.“ Tornádo uznalo, že to byl dobrý nápad. Společně se pak vrátili otvorem domů. Dlouho a dlouho potom museli čekat. Nakonec řekli šedému krkavci: „Běž se podívat, zda je již země suchá!“ A krkavec letěl. Zjistil, že na zemi se teď už dá žít. Všude však bylo mnoho leklých ryb a hladový krkavec je začal požírat. Všichni, kdož čekali u otvoru, již byli netrpěliví. Proto se krkavce vydalo hledat tornádo. Našlo ho při jeho hostině, přivedlo ho zpět a vysvětlilo, co krkavec dělal. To všechny velice pobouřilo, potrestali proto krkavce tím, že ho nechali zčernat.

Země byla nyní suchá, byl tedy čas vyjít nahoru. Lidé a zvířata se rozešli do všech koutů světa a ve své pouti se zastavili teprve poté, když našli každý takové místo, které se jim líbilo, a tam se také usadili. Když už byli všichni pryč, zůstali u otvoru jako poslední Apači Jikarilové. Třikrát jím prošli, nežli se rozhodli usadit se ve střední části Světa a žít tam nastálo.

Kdo přinesl slunce

V dávných dobách nesvítilo na zem slunce ani měsíc, nikomu se nic nedařilo, protože panovalo stále šero. Jen sova si mohla posvítit kukadly na cestu. Kojot vyhubl na kost. Každé ráno vycházel na lov králíků, ale ušáci mu pokaždé utekli. Nakonec se spokojil i s luční kobyolkou a byl rád, že alespoň trochu zažene hlad. Seděl pak jako hromádka neštěstí před doupětem a hladově se rozhlížel. Tu zaslechl svist ohromných křídel. Orel přiletěl na návštěvu! Kojot nahrbil hřbet a už poklonkoval. "Vida jaký to vzácný host! Vítám tě bratře. Rád bych tě něčím pohostil, ale nemám tu ani kostičku. Sám se hlady sotv vleču," vzdychal. "To ty se máš jistě lépe, s tebou by se lovílo!" Orel si kojota zkoumavě prohlížel. Vypadá jako strašák, samá kost a kůže, pomyslí si. "Můžeme to zkusit, budeš mi ale pomáhat," řekl. "Ano, ano, udělám všechno co chceš," objímal kojot vyzáblými packami orla, div ho radostí neudusil.

Druhého dne vyšli společně na lov. Orel kroužil vysoko ve vzduchu, a jakmile zpozoroval kořist, vrhal se střemhlav na ni. Kojot neuložil nic a také se o to nesnažil - stačilo mu, že se přiživoval. "Takového pomocníka nepotřebuji!" rozlobil se orel. "Ani kosti po sobě nezahrabeš a necháváš je rozházené!" "Nemohu za to. Pro tmu si nevidím na čumák," bránil se kojot. "Měli bychom přinést nějaké světlo." "Máš pravdu," připustil orel. "Daleko na západě je prý ukryté slunce i měsíc. Půjdeme tam a jistě je najdeme.." Netrvalo to dlouho a vydali se na cestu. Šli a šli (vlastně jen kojot, protože orel letěl ve vzduchu), až se dostali k široké řece. Orel zamával perutěmi a snesl se na druhý břeh. Kojot stál nerozhodně před kalným proudem, moc se mu do vody nechtělo. Přece však skočil. Šišatá hlava mu sotva vykukovala nad hladinu, oči vypoulené, hrabal všema čtyřma. Jakmile ucítil spásonosnou půdu pod nohama, zaláteřil: "Málem jsem se utopil a ty si tady klidně hoviš. Proč jsi mě nepřenesl?" "Copak ti nenarostlo peří? Také jsi mohl řeku přeletět," čechrál si zálibně svá dlouhá brka. "Hlupáku," prskal kojot. "Chtěl bych vidět, co bys dělal na mém místě!" "Protože však nebylo radno si orla rozhněvat, nechal dalšího řečnění a brzy pokračovali v cestě.

Krajina se poznenáhlu měnila. Obrisy osamělých kopců a skalisek se stávaly zřetelnější. Blížili se ke světlu. Najednou orel změnil směr a ve velikém kruhu klesal. Kojot honem vyběhl na nízký pahorek, který mu bránil ve výhledu, a spatřil, jak pod ním na velikém prostranství křepčí, zpívají a tancují jakési podivné bytosti, tak hrůzostrašně pomalované, že se mu zježily všechny chlupy na těle. "Buď zticha!" varoval ho orel, který zatím přistál vedle. "To jsou kačínové, zlí duchové." "Nnneublíží nám?" cvakal zuby postrašený kojot. "Neboj se, nevědí o nás. Vidíš ty dvě skříňky?" ukazoval orel doprostřed kruhu výskajících tanečníků. Co chvíli některý pootevřel víko jedné z truhlic a prostranstvím šlehla oslnivá záře. "Co to je?" "Do té větší schovali Slunce a do té menší Měsíc," vysvětloval orel. "Myslíš, že se nám podaří..?" "Počkáme, až kačínové usnou. Jen se pořád netřes." Kojot ukryl hlavu do pracek, takový měl strach.

Tanec ustával. Duchy přemohla únava a zanedlouho všichni spali a chrápali, až se skály otřásaly ozvěnou. Nastala rozhodná chvíle. Orel slétl jako šíp k truhlicím, zaťal do nich pařáty a v mžiku zmizel v oblacích. Také kojot zametal ocasem cestu, jak pelášil. Teprve za kopcem se ohlédl. Nepronásledoval je nikdo, kačínové spali dál jako zabítí. Jak asi to Slunce vypadá? začalo vrtat kojotovi hlavou. A což Měsíc? Ten musí být teprve krásný! Kdyby se jen skulinkou na ně mohl podívat! "Bratříčku, nejsi unaven?" začal opatrně vyzvídat, ale orel se zasmál a křikl z výše: "Ten kousek to vydržím!" "Nesluší se však, aby orel, náčelník zvířat, nosil břemena!" "Však mě neubude!" "A co by tomu řekli ostatní, kdyby viděli, že se hrozitánsky namáháš? Ještě dají vinu mě!" kul kojot železo, dokud bylo žhavé. Prosil, škemral, vymýšlel si - tolik jej trápila zvědavost. "Budiž," rozhodl orel a postavil truhly na zem. "Opatruj je jako oko v hlavě!" Potom se vznesl do výše. Když zalétl za nejbližší horu, kojot se neudržel a pomaličku otvíral velikou truhlici. "Ó, jaká nádhera! Teplo, zlaté světlo.. Musím se trochu ohřát," mumlal kojot, strkaje pracky dovnitř. "Ouvej! To pálí!" vykřikl a leknutím otevřel víko dokořán. Než se mohl vzpamatovat, vyskočilo Slunce ven, zafičelo, zasvištělo, hop a skok a bylo na obloze! Kojot prosil, spínal popálené tlapy, ale Slunce stoupalo výš a výš. Pošlu za ním Měsíc, jistě je přivede, napadlo jej. Otevřel tedy druhou bednu. Ale ani Měsíc neměl slitování. Vyšplhal se za Sluncem a schoval se do jeho stínu.

Kojot přecházel kolem prázdných truhlic a ustrašeně vyhlížel orla. Ten na sebe nedal dlouho čekat. "Vidíš, co jsi způsobil! Místo věčného světla se bude střídat den s nocí - protože tislunce uteklo tak daleko!" Kojot provinile skrčil čenich: "Nevěděl jsem to.. ale kačínové si te také nemohou vzít slunce zpátky." "Máš vlastně pravdu," připustil orel. "Raději však o tom nevykládej, nikdo by ti neuvěřil," dodal, a mávaje křídly na pozdrav, rozletěl se k horám. Kojot zamířil domů do prairie. Vesele si pohvizdoval a rozhlížel se široko daleko po kraji jako nikdy předtím. V té chvíli se totiž v indiánské zemi narodil první den...

Indiánský náčelník žádá o rozvod:
 "Když zasadím kukuřici, vyrostou kukuřice," začne vzletně. "Když zasadím boby, vyrostou boby. Všechno je v pořádku. Ale když, slavný soude, zasadím Indiána a vyrostou Číňan - tak musím požádat o rozvod."

„Pověz mi náčelníku,” ptá se mladý indián, „jak to přijde, že běloši mají taková pěkná jména jako je Jack, Bill nebo Dick a my indiáni taková divná?“
 „Naše jména se ti nelíbí? Copak se ti nelíbí jméno

Ranní rosa?“ „-Líbí.“ „-A divoký bizon?“ „-Taky“ „-Tak o co ti jde Smrdutý skunku?“

Vyprávěl námořník přátelům o svých dobrodružstvích v Americe: „Co vám mám povídat? Bylo to strašné! Indiáni vpravo, indiáni vlevo, indiáni všude kolem nás... Kam se člověk podíval, všude indiáni na svých lodích. Přirazili k naší Margaretě a už se houfem drali na palubu...“

„Proboha! Co jste dělali?“

„Už bylo pozdě. Nedalo se nic dělat, a tak jsme od nich museli koupit pár vyšívek, nějaké koberce, několik vyřezávaných nožů a masek.“

Přijde Indián na matriku:

"Chtěl bych si změnit jméno!"

"Proč, jak se jmenujete?"

"Velký-vlak-co-dvakrát-zahouká-když-jede-okolo."

"A jak by jste se chtěl jmenovat?"

"Tutút."

Kovboj rozrazí dveře do saloonu, přijde k baru a povídá:

"Barmane! 10 litrů whisky do lavoru pro koně."

"A vy si dáte co, pane?"

"Já nic, já řídím!"

Starý Indián vypráví:

"Jdu jednou po prérui a co nevidím - Bizon! Podívám se líp - a vážně ho nevidím."

Tečky

Máš devět bodů jak je znázorněno na obrázku. Dokážeš je spojit čtyřmi rovnými čarami tak, abys nezvedl tužku z papíru? Nehledej v zadání podmínky, které tam nejsou;-)

Dort

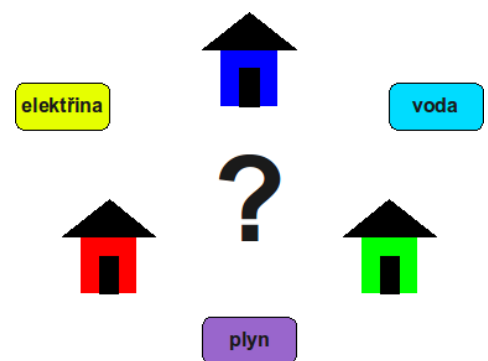
Dokážeš dort rozdělit třemi rovnými řezy na 8 částí?

Čtverec

Nakresli si čtverec a rozděl jej na 13 stejně velkých částí. Zvládneš to?

Přesmyčky

- Dejte sobi (nápověda: sport)
- Blata blesk (nápověda: sport)
- Aroma knih (nápověda: hudební nástroj)
- Ono krade (nápověda: hudební nástroj)
- Kde shodim (nápověda: sportovní disciplína)
- Hej ok (nápověda: sport)
- Čit klasiky (nápověda: sport)
- Nabrat kos (nápověda: hudební nástroj)
- Vyhra na (nápověda: hudební nástroj)

Zdroje energie

Nakresli příklady elektřiny, vody a plynu tak, aby každý domeček byl připojený ke všem třem zdrojům. Ale Pozor! Kabely se nesmí křížit!

Jak ulovit krokodýla

Pomůcky:

- lepidlo
- špek
- vodní plocha s krokodýlem

Postup:

- okolo vodní plochy s krokodýlem se nanese vrstva lepidla kromě jednoho místa, kam se položí špek. Nyní je vše připraveno a můžeme se jít schovat. Krokodýl vystrčí hlavu z vody a řekne si: "Ha ha, na špek ti kamaráde neskočím!" (a skočí vedle na lepidlo)

Jak ulovit jelena?

Pomůcky:

- rybářský prut
- aritmetické tabulky
- maso na gril
- jablko
- dvě pletací jehlice
- příručka na lov jelenů

Postup:

- Přijdeš k řece, kde předpokládáš výskyt krokodýla a nahodíš prut.
- Jenže na prut krokodýla nechytíš, takže začneš grilovat maso, abys ho přilákal. Ale než je maso ugrilovaný, tak to chvíli trvá a aby sis zkrátila to čekání, tak si sedneš k tomu prutu, chytáš ryby a čteš si aritmetické tabulky.

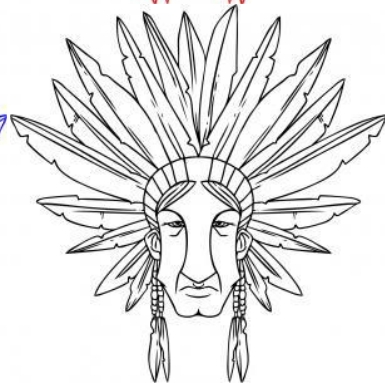
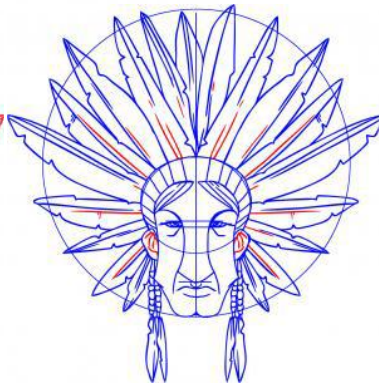
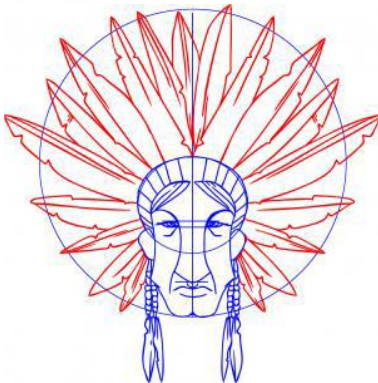
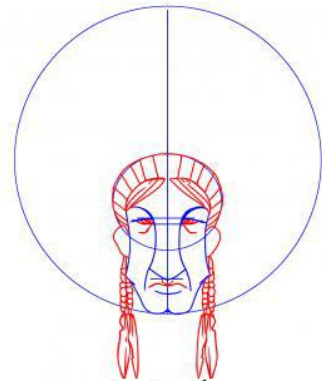
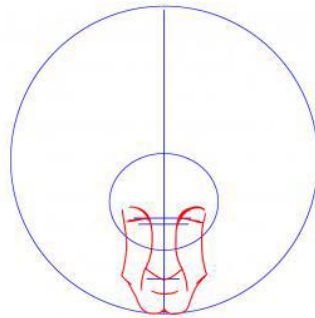
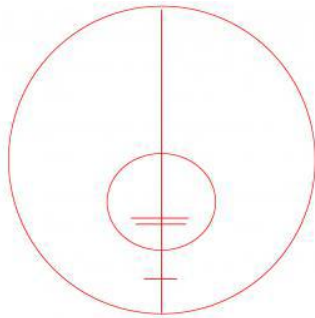
- Jenže aritmetické tabulky jsou strašně nudné čtení, takže usneš.

Mezitím se ugriluje to maso, krokodýl ho ucítí a vyleze z vody. Tam uvidí Tebe, jak spíš a chce Tě sežrat, jenže taky uvidí ty aritmetické tabulky, tak si je začne číst. Ale aritmetické tabulky jsou hrozně nudné čtení, takže usne.

- A kdo dřív usne, tak se dřív vzbudí. Ty se vzbudíš a uvidíš vedle sebe spícího krokodýla, hrozně se vyděsíš a vezmeš jednu pletací jehlicí a bodneš mu ji do oka.

- Jenže pletací jehlicí krokodýla nezabiješ, takže krokodýl se vzbudí, naštvě se a začne Tě honit. A ty, jak zdrháš, upustíš to jablko. No a jablko nepadá daleko od stromu, tak na ten strom vylezeš a počkáš si, až Tě krokodýl dožene a když se za Tebou na ten strom začne sápat, tak mu bodneš do druhého oka druhou pletací jehlicí. A krokodýl se dvěma jehlicemi v očích vypadá skoro jako jelen, takže dál postupuješ podle příručky na lov jelenů.

Jak nakreslit indiánskou tvář

Táborový časopis 2011
E-mail redakce: vlci@naseweby.com

Redaktoři

Jana

Tom

Redakce časopisu:

Nezávislý táborový časopis má své přispěvovatele z řad táborníků a nejen jich z různých míst a táborů ČR a mimo to, jsou zde zveřejňovány příspěvky táborníků z časopisů a novin, se kterými spolupracujeme. I vy můžete přispět svým textem do vašeho časopisu na naše internetové stránky a nejen na ně..., protože všichni jste redaktoři tohoto časopisu. Táborový časopis je časopis všech.